

det ikke sker, er der ingen Tvivl om, at de Betragtninger, som denne Lærerkreds' Bestyrelse gør gældende, ville vise sig at være rigtige.

Med Hensyn til Afskedigelsesparagraffen vil jeg sige, at der er utvivlsomt ikke nogen, som ikke sympatiserer med, at man finder en Form, hvorunder Kommunerne kunne blive fri for helt umulige Lærere. Jeg tror ogsaa, at den Form, denne Paragraf her har faaet, er af den Art, at man neppe vil være udsat for, at der indtræffer ret mange helt uforsvarlige Afskedigelser. Faren ved den, som den her er foreslaaet, synes mig mere at ligge i de Forsøg paa Afskedigelser, som ville blive satte i Scene, men maaske ikke ville blive gennemførte. Forholdet er sikkert det, at der her aabnes Adgang til en Del Agitation og Uro, og der kan bringes Elementer ind i Sagen, som i og for sig ikke staa i Forbindelse med Lærerens Forhold til Skolen. Det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen) sagde, at det var Forældrene, der her fik en Myndighed. Men Forholdet er faktisk eller vil efter den Valglov, der vel sagtens bliver vedtagen, blive dette, at i mange Kommuner vil det vise sig, at Flertallet af dem, der faa lagt en slig dømmende Magt i deres Haand, aldeles ikke ere Forældre og ikke have noget direkte med Skolen at bestille. Faren ved denne Paragraf ser jeg som sagt derfor mere i den Mulighed, den kan give til Agitation, til Forsøg paa Afskedigelse, end i at den vil afføde uforsvarlige Afskedigelser.

Maa jeg til Slutning kun gøre en Bemærkning angaaende Ændringsforslag Nr. 42 om Forhøjelse af Pensioner for Lærere, Lærerinder og Lærerenker. Jeg vil meget indstændigt bede den højtærede Minister gøre noget for Lærerenkerne. Man kan i og for sig ikke ganske sammenstille pensionerede Lærere og Lærerinder med Lærerenker, thi de pensionerede Lærere og Lærerinder have som Regel gaaet deres Gang gennem Skolen, til det Øjeblik kom, da de bleve pensionerede. Men saaledes er det ikke med Lærerenkerne. Der er mange af dem, der have mistet deres Mænd i en saa ung Alder, at de, hvis de havde levet saa længe, at de normalt vilde være blevne pensionerede, maaske vare komne til at nyde godt af Skoleloven af 1899 og denne Lov, nu forhaabentlig her ville vedtage. Disse Enker befinde sig faktisk i en Særstilling i Forhold til de andre, og mange leve i fortvivlede og ulykkelige Kaar. Jeg haaber, den højtærede Minister vil tage sig af denne Sag.

Jensen-Sønderup: Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 36, altsaa det Ændringsforslag, der omhandler Statens Støtte til Friskolerne. Jeg tror, det har ikke kunnet undgaa Opmærksomheden, at mange af Udvalgets Medlemmer, som have været med til at stille dette Forslag, have fundet det nødvendigt at forklare ikke alene, hvad der staa i dette Ændringsforslag, men navnlig, hvad der ikke staa i det. Det er altid uheldigt, naar der skal gives en Forklaring af, hvad der ikke staa i et Ændringsforslag. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at Udvalgets Flertal i Virkeligheden ikke har faaet skrevet i Ændringsforslaget, hvad det har været Meningen der skulde staa, men noget, som kan blive og vil blive opfattet forskelligt efter de Øjne, med hvilke man ser paa Friskolerne i Almindelighed.

Naar jeg har forlangt Ordet, er det egentlig for at henstille saavel til den højtærede Minister som til Udvalget og dets Flertal — da de efter de Udtalelser, der ere faldne, skulle beskæftige sig med Lovforslaget mellem anden og tredie Behandling — at gøre Forsøg paa at finde en Affattelse af dette Ændringsforslag, som ikke tillader nogen som helst Tvivl om, hvad det er, man vil og ikke vil. Der er for mig ingen Tvivl om, at der er noget berettiget i den Del af Ændringsforslaget, som har givet mest Anledning til Omtale og Forklaring, og som omhandler den Protokol, der skal føres. Den Side af Bestemmelserne i dette Punktum, som jeg synes er berettiget, har hverken Ordføreren ved sine Udtalelser eller i øvrigt andre, som have talt om Sagen, lagt nogen videre Vægt paa. Naar man fra det offentliges Side tilbyder at yde et ret stort Tilskud pr. Barn i den private Skole, og dette Tilskud skal beregnes efter visse i Loven fastsatte Regler, nemlig efter det Antal Børn, der findes i Skolen i Midten af hver Maaned, er det berettiget at forlange, at Friskolen har sine Papirer saaledes i Orden, at det altid kan dokumenteres, hvor mange Børn der gaar i Friskolen i hver Maaned. Der er ingen Tvivl om, at det ogsaa kan ske uden saadanne Lovbestemmelser, som der her er Tale om, men jeg erkender, at det er berettiget, at man fra det offentliges Side siger: Vi ville have Forholdet ordnet saaledes, at det altid kan ses, at de Børn, hvorefter Statstilskuddet beregnes, ere undervisningspligtige Børn, saa at man ikke har talt de Børn med, der ogsaa gaa i Friskolen, men som kun ere 5—6 Aar gamle, thi dem har